

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 386/2024-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a sudcov Ladislava Duditša a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Peter Kubik, advokát, s.r.o., Poľná cesta 966/9, Dunajská Streda, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/13/2023 zo 14. decembra 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 31. januára 2024 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením najvyššieho súdu označeným v záhlaví tohto rozhodnutia. Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a priznať mu náhradu trov vzniknutých v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a obsahu napadnutého uznesenia vyplýva, že v konaní vedenom Okresným súdom Bratislava II (od 1. júna 2023 Mestský súd Bratislava IV, pozn.) pod sp. zn. 29C/49/2019 sa sťažovateľ podanou žalobou domáhal proti žalovaným v 1. až 5. rade zaplatenia sumy 55 728,80 eur s príslušenstvom. Svoj nárok odôvodnil tým, že 28. januára 2013 uzavrel so žalovanými v 1. a 2. rade zmluvu o pôžičke, na základe ktorej im poskytol sumu 90 000 eur so 16 % ročným úrokom. Žalovaní mu pôžičku do doby dohodnutej v zmluve, t. j. do 28. januára 2014, nevrátili, ale 13. novembra 2015 uhradili časť z dlžnej sumy vo výške 100 000 eur. Dlžnou teda ostala suma 62 028,80 eur. V rovnaký deň, t. j. 13. novembra 2015, žalovaní podpísali

dokument označený ako „*Uznanie dlhu, pristúpenie k dlhu a dohoda o splnení dlhu*“, na základe ktorého žalovaní v 3. až 5. rade pristúpili k záväzku žalovaných v 1. a 2. rade zo zmluvy o pôžičke. Tento záväzok žalovaní uznali a zaviazali sa, že spoločne a nerozdielne ho sťažovateľovi uhradia v 42 mesačných splátkach pod hrozbou straty výhody splátok. Žalovaní uhradili v období od 29. decembra 2015 do 1. decembra 2017 spolu 19 splátok v celkovej sume 6 300 eur, neuhradili riadne a včas splátku splatnú 25. decembra 2017, a preto sa ich dlh stal splatný v celom rozsahu. Sťažovateľ vzal žalobu proti žalovanej v 2. rade späť, preto Okresný súd Banská Bystrica postupoval v súlade s § 145 ods. 3 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a 9. augusta 2018 vydal platobný rozkaz sp. zn. 6Up/404/2018 len proti zvyšným žalovaným, ktorí proti nemu podali odpor. V zmysle § 14 ods. 1 a 3 zákona č. 307/2016 Z. z. o upomínacom konaní a o doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov bol spis z Okresného súdu Banská Bystrica následne postúpený okresnému súdu.

3. Rozsudkom č. k. 29C/49/2019-192 z 26. februára 2020 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) okresný súd zastavil konanie voči žalovanému v 1. rade (prvý výrok), z dôvodu späťvzatia žaloby zastavil konanie v časti zaplatenia sumy 37 683 eur spolu s príslušenstvom (II. výrok), žalovaných v 3., 4. a 5. rade zaviazal zaplatiť sťažovateľovi spoločne a nerozdielne sumu 18 045,80 eur (III. výrok) a súčasne rozhodol o nároku na náhradu trov konania (IV. výrok).

3.1. Výroky o zastavení konania voči žalovanému v 1. rade (I. výrok) a vo vzťahu k zaplateniu sumy 37 683 eur spolu s príslušenstvom (II. výrok) odôvodnil späťvzatím žaloby sťažovateľom. Predmetom konania tak zostala len suma 18 045,80 eur.

3.2. Pokiaľ ide o žalobu proti žalovaným v 3. až 5. rade okresný súd konštatoval, že sporným bola v konaní len výška uplatneného dlžného úroku, na ktorý odkazuje sporovými stranami podpísaná listina „*Uznanie dlhu, pristúpenie k dlhu a dohoda o splnení dlhu*“ a tiež otázka súbehu dohodnutých úrokov a úrokov z omeškania po splatnosti dlhu. Žalovaní uznali svoj dlh voči sťažovateľovi v celkovej sume 162 028,80 eur (z čoho istina predstavovala sumu 90 000 eur a dlžné úroky sumu 72 028,80 eur). Okresný súd vyhodnotil uznanie dlhu ako platné. Z podrobného rozpisu jednotlivých položiek mal preukázané, akým spôsobom boli jednotlivé platby prijaté od žalovaných započítané. S poukazom na § 121 ods. 3 a § 658 ods. 1 Občianskeho zákonníka konštatoval, že zo žiadneho zákonného ustanovenia nevyplýva nemožnosť súbežného uplatnenia oboch druhov úrokov (zmluvných úrokov a úrokov z omeškania), preto môžu existovať popri sebe. V konaní nebolo sporné, že pôvodní dlžníci nesplnili svoj dlh včas, keďže podľa obsahu zmluvy o pôžičke bol dlh splatný 28. januára 2014 a istinu žalovaní uhradili až 13. novembra 2015. Podľa názoru okresného súdu mal preto sťažovateľ ako veriteľ až do tohto dátumu nárok aj na dohodnutý 16 %-ný ročný úrok.

4. O odvolaní žalovaných v 3. až 5. rade rozhodol Krajský súd v Bratislave rozsudkom sp. zn. 4Co/77/2020 z 27. mája 2021 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“), ktorým rozsudok okresného súdu v jeho napadnutom treťom a štvrtom výroku potvrdil ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“).

4.1. V celom rozsahu sa stotožnil so závermi okresného súdu, pričom na jeho zdôraznenie doplnil, že zákon nevyučuje súbeh uplatňovania dohodnutých úrokov a úrokov z omeškania. V prípade peňažných pôžičiek možno v zmysle § 657 ods. 1 Občianskeho zákonníka dohodnúť úroky, ktoré je potrebné odlišovať od úrokov z omeškania. Uvedené úroky sú odplatom

za užívanie predmetu zmluvy (peňazí), pričom úroky z omeškania predstavujú sankciu za omeškanie.

5. Proti rozsudku krajského súdu žalovaní podali dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodili z § 421 ods. 1 písm. a) CSP, namietajúc nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižšej inštancie v otázke, či veriteľovi patria dojednané úroky od poskytnutia pôžičky do doby jej skutočného vrátenia bez ohľadu na dĺžku trvania zmluvy o pôžičke, čiže bez ohľadu na dobu, na ktorú bola v zmluve dohodnutá ako doba trvania pôžičky.

6. Napadnutým uznesením najvyšší súd podľa § 449 ods. 1 a 2 CSP zrušil rozsudok krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu v napadnutom výroku, ktorým boli žalovaní zaviazaní zaplatiť sťažovateľovi sumu 18 045,80 eur s príslušenstvom a v súvisiacom výroku o trovách konania, a vec vrátil Mestskému súdu Bratislava IV (ďalej len „mestský súd“) na ďalšie konanie (§ 450 CSP).

6.1. Dovolanie žalovaných vyhodnotil ako dôvodné, avšak jeho prípustnosť posúdil podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, a nie podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, tak ako žiadali dovolatelia, keďže nimi nastolenú právnu otázku týkajúcu sa doby trvania zmluvných úrokov posúdil ako ešte v jeho rozhodovacej praxi neriešenú. Uviedol, že rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 5Cdo/42/2020 zo 16. júna 2020, na ktoré žalovaní odkazovali a ktorým odôvodňovali odklon odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, rieši otázku nároku veriteľa na dohodnuté úroky zo spotrebiteľského úveru po vyhlásení predčasnej splatnosti, týka sa teda iného právneho inštitútu, a to úverovej zmluvy upravenej v § 497 až § 507 Obchodného zákonníka. V danom prípade je predmetom sporu nárok na dohodnutý úrok z pôžičky, ktorý je upravený v § 658 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Najvyšší súd preto konštatoval, že dovolateľmi uvádzané rozhodnutie nastolenú právnu otázku nerieši. Uviedol, že na základe zmluvy o pôžičke uzavretej podľa § 657 Občianskeho zákonníka vzniklo sťažovateľovi (veriteľovi) právo na vrátenie poskytnutej čiastky a žalovaným (dlžníkom) vznikla tomu zodpovedajúca povinnosť požičaná sumu v dohodnutej dobe veriteľovi vrátiť. Súčasťou zmluvného dojednaní sa v zmysle § 658 ods. 1 Občianskeho zákonníka stala aj dohoda o úrokoch, ktoré predstavujú odplatu za užívanie požičanej istiny. Občiansky zákonník či iný právny predpis výslovne neustanovuje, na akú dobu možno pri peňažnej pôžičke dohodnúť úroky. Podľa názoru najvyššieho súdu je § 658 ods. 1 Občianskeho zákonníka dispozitívnym ustanovením, ktoré zmluvné strany neobmedzuje v možnosti upraviť si úroky v rámci zmluvnej autonómie. Obsahom dohody môže byť aj taká doba úročenia, ktorá sa bude zhodovať s omeškaním dlžníka so splnením jeho záväzku, teda do úplného vrátenia predmetu pôžičky. Z hľadiska posúdenia doby, za ktorú boli pri peňažnej pôžičke dohodnuté úroky, je však vždy rozhodujúci obsah zmluvy.

6.2. Na základe uvedeného najvyšší súd dospel k záveru, že sudy nižšej inštancie síce správne konštatovali možný súbeh zmluvného úroku a úroku z omeškania, avšak obsahom zmluvy o pôžičke sa z hľadiska doby trvania úročenia nezaoberali, ale vychádzali iba z uznania dlhu, ktorý však nenahrádza pôvodný záväzok, ale posilňuje sa ním len postavenie veriteľa z hľadiska jeho pozície týkajúcej sa dokazovania. Uznanie dlhu teda nekonvaliduje primárny záväzok, ani ho nenahrádza. Inak povedané, ak primárny záväzok obsahuje dohodu o úročení, uznaním dlhu ju nemožno modifikovať.

II. Argumentácia sťažovateľa

7. Sťažovateľ svoju ústavnú sťažnosť nasmeroval proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu, pričom namieta, že najvyšší súd svojvoľne zrušil rozhodnutia súdov nižšej inštancie, hoci správne vyriešili právne otázky tvoriace základ dovolania žalovaných (čo potvrdil aj sám dovolací súd). Tvrdí, že zistenie obsahu dohody medzi účastníkmi právneho vzťahu je otázkou skutkovou, a nie právnou. Ak by aj konajúce súdy interpretovali jednotlivé ustanovenia zmluvy o pôžičke nesprávne, v rozpore s jej skutočným obsahom, poprípade nedostatočne, potom uvedené nevystihuje podstatu § 421 ods. 1 CSP. Sťažovateľ zastáva názor, že najvyšší súd vytkol konajúcim súdom nesprávne posúdenie otázky, ktorá predmetom ich podaného dovolania nebola. V tomto smere akcentoval, že do účinkov právoplatného rozhodnutia možno zasiahnuť len v prípadoch presne ustanovených zákonom a len z dôvodov, ktoré sú významnejšie než je záujem štátu na právnej istote a stabilite súdnych rozhodnutí.

III. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktorým bol zrušený rozsudok krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu a vec bola vrátená mestskému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

9. Ústavný súd v prvom rade akcentuje kasačnú povahu napadnutého uznesenia a v tejto súvislosti považuje za žiaduce zdôrazniť, že zásadne môže o merite veci rozhodovať len v prípade takej ústavnej sťažnosti, ktorá smeruje proti „konečným“ rozhodnutiam orgánov verejnej moci. Spravidla musí ísť o rozhodnutie, ktorým sa súdne či iné konanie končí, a jeho účastník nemá možnosť inej právnej obrany než využitie inštitútu ústavnej sťažnosti. V konaní, ktoré v čase predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti ešte stále prebieha, nemožno uvažovať o splnení tejto požiadavky (IV. ÚS 361/2010). Úlohou ústavného súdu ako súdneho orgánu ochrany ústavnosti totiž nie je meniť, resp. naprávať tvrdené či skutočné pochybenia všeobecných súdov a iných orgánov v dosiaľ právoplatne neskončených konaniach, ale je zásadne povolaný zaoberať sa zásahom do ústavne zaručených práv a slobôd sťažovateľa v právoplatne skončenej veci za súčasného vyčerpania všetkých garantovaných právnych prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho práv poskytuje.

10. Ústavný súd štandardne vo svojich rozhodnutiach v obdobných prípadoch kasácie uvádza, že ak právny poriadok pripúšťa iné možnosti nápravy uplatnením riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov podľa Civilného sporového poriadku, nemožno sa domáhať ochrany svojich práv v konaní pred ústavným súdom (napr. II. ÚS 211/2016). Základné práva na súdnu ochranu, ako aj spravodlivý proces „sú výsledkové“, to znamená, že im proces musí zodpovedať ako celok a skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok bude spravodlivé, závisí od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných súdov (m. m. III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08). Ústavné súdnictvo je vybudované predovšetkým na zásade preskúmavania právoplatne skončených vecí (IV. ÚS 187/09, III. ÚS 421/2016, III. ÚS 855/2016).

11. Napriek už uvedenému však môže aj kasačné rozhodnutie všeobecného súdu byť principiálne spôsobilé porušiť základné právo účastníka konania. Aj vydanie procesného rozhodnutia všeobecným súdom je potrebné považovať za súčasť poskytovania súdnej ochrany. Ide najmä o prípady, ak všeobecný súd vyrieši s konečnou platnosťou otázku, ktorá je spôsobilá zásadným spôsobom ovplyvniť ďalší priebeh konania alebo jeho výsledok, prípadne ním konanie v istej časti končí a náprava eventuálneho pochybenia by mohla byť dosiahnutá len zásahom ústavného súdu po skončení konania pri posudzovaní spravodlivosti konania ako celku, čo by nebolo účelné (m. m. II. ÚS 344/2019). Nebola by totiž účinnou ochrana poskytovaná základným právam a slobodám fyzických a právnických osôb ústavným súdom, ak by ústavný súd nemohol zasiahnuť a následky porušenia základných práv a slobôd odstrániť prv, ako skončí konanie vo veci konečným rozhodnutím akceptujúcim právny názor vyslovený (dovolacím) súdom v jeho rozhodnutí postihnutom vadou spočívajúcou v porušení ústavne procesných práv účastníkov takéhoto konania (m. m. III. ÚS 46/2013).

12. K zrušeniu kasačného rozhodnutia však ústavný súd pristupuje len v tom prípade, keď dôvody na tento krok sú natoľko závažné, že sa blížia k zmätočným záťažiam konania, čím znehodnocujú ďalšie konanie, alebo ak by išlo o veľmi pevný hmotnoprávny základ preskúmaného kasačného rozhodnutia (IV. ÚS 602/2020).

13. Vychádzajúc z mantinelov možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, berúc do úvahy charakter napadnutého uznesenia a prípadne tam uvedený právny záver, ktorý by bolo možné považovať za záväzný pre ďalší postup odvolacieho súdu, ústavný súd sa zamerá na posúdenie ústavnej akceptovateľnosti a udržateľnosti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu.

14. Podstatou sťažostnej argumentácie je tvrdenie sťažovateľa, že najvyšší súd svojvoľne pristúpil k zrušeniu rozhodnutí súdov nižšej inštancie z dôvodu nesprávneho vyriešenia dovolacej otázky, ktorá nebola predmetom dovolania žalovaných a ktorá je navyše otázkou skutkového charakteru, a teda nemohla byť predmetom posúdenia z hľadiska § 421 ods. 1 CSP. Predmet sťažostných námietok sa teda dotýka nenáležitosti posúdenia dovolania vo vzťahu k jeho prípustnosti podľa § 421 CSP. Pre sťažovateľa má pritom nespornú ústavnoprávnu relevanciu tá skutočnosť, že spôsob posúdenia prípustnosti dovolania najvyšším súdom sa priamo negatívne premieta do výsledku dovolacieho konania, teda zrušenia rozhodnutia odvolacieho súdu v spojení s prvoinštančným rozhodnutím vydaným v jeho prospech.

15. Aktuálna judikatúra ústavného súdu (napr. nálezy sp. zn. I. ÚS 115/2020, I. ÚS 336/2019, III. ÚS 580/2021, III. ÚS 61/2022) vymedzuje požiadavky na náležité posúdenie dovolania vo vzťahu k jeho prípustnosti. Ide predovšetkým o nachádzanie prieniku medzi požiadavkou na autentické porozumenie dovolateľa – jeho textu ako celku, a požiadavkou na nedotváranie veci na úkor procesnej protistrany. Inými slovami, nie je úlohou najvyššieho súdu „hádať“, čo povedal dovolateľ, ale ani vyžadovať akúsi dokonalú formuláciu dovolacej otázky. Ústavný súd však presadzuje materiálny prístup pri posudzovaní prípustnosti dovolania v tom zmysle, aby sa najvyšší súd striktné nezameriaval len na to, či dovolateľ vymedzil prípustnosť dovolania formálne na konkrétnom riadku svojho podania. Je potrebné brať do úvahy aj dovolací dôvod (§ 432 CSP), vyabstrahovať z neho právnu otázku podľa § 421 CSP a až následne možno posúdiť: (a) či od tejto

otázky záviselo napadnuté rozhodnutie a (b) či ide o otázku, ktorá napĺňa niektoré z písmen a) až c) v § 421 ods. 1 CSP (I. ÚS 336/2019).

16. Na strane druhej však ústavný súd popísal aj neprípustný spôsob vyabstrahovania právnej otázky z dovolania, ktorá z neho ani nevyplýva ani ju z dovolania ako celku nemožno vyvodiť, čo predstavuje svojvôľu pri nachádzaní právnej otázky a extrémne vybočenie z pravidiel dovolacieho konania (II. ÚS 291/2021). V tejto súvislosti dodáva, že skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 421 CSP je vecou dovolacieho súdu, ktorý nie je viazaný jeho vymedzením. Povinnosť dovolať a vymedziť a konkretizovať prípustnosť dovolania podľa § 421 CSP treba vnímať ako jeho povinnosť predostrieť vlastnú argumentáciu v prospech prípustnosti dovolania, a tak napomôcť preskúmaniu rozhodnutia dovolacím súdom. Dovolací súd však nie je vymedzením prípustnosti viazaný a skúma ju aj sám (I. ÚS 51/2020).

17. Stanovenie podmienok obmedzujúcich prípustnosť dovolania je pritom v komplexnom ponímaní legitímne a korešponduje s postavením a úlohami, ktoré najvyšší súd ako dovolací súd plní. Pravidlá týkajúce sa prípustnosti dovolania majú za cieľ zaistiť riadny výkon spravodlivosti a zvlášť rešpektovať princíp právnej istoty, ktorá bola nastolená právoplatným rozhodnutím (II. ÚS 35/2024).

18. V zmysle uvedeného sa ústavný súd podrobne oboznámil s odôvodnením napadnutého uznesenia a obsahom dovolania žalovaných, ktoré si vyžiadal od mestského súdu a dospel k záveru, že rozhodnutie najvyššieho súdu nevychádza z extenzívneho výkladu procesných noriem Civilného sporového poriadku regulujúcich prípustnosť dovolania. Žalovaní prípustnosť dovolania vyvodzovali z § 421 ods. 1 písm. a) CSP, pričom z jeho obsahu vyplýva, že konfrontovali právny záver súdov nižšej inštancie, v zmysle ktorého patria sťažovateľovi dohodnuté úroky od poskytnutia pôžičky až do jej skutočného vrátenia bez ohľadu na obsah zmluvy o pôžičke. V danom prípade bol v zmysle príslušných článkov zmluvy o pôžičke úrok dohodnutý na obdobie od 28. januára 2013 do 28. januára 2014, preto žalovaní tvrdili, že ak súdy priznali sťažovateľovi zmluvný úrok aj za obdobie od 29. januára 2014 do 13. novembra 2015, teda do vrátenia pôžičky, vec nesprávne právne posúdili.

19. Dovolanie žalovaných preto možno hodnotiť ako určité a zrozumiteľné, pričom je z neho bez akýchkoľvek pochybností zrejmé, v čom podľa ich názoru spočívala nesprávnosť právneho posúdenia veci. Ak najvyšší súd svoje kasačné rozhodnutie založil na závere, že konajúce súdy síce správne vyriešili otázku súbehu úrokov z omeškania a zmluvných úrokov, avšak nesprávne posúdili dobu úročenia, nezohľadňujúc obsah zmluvy o pôžičke, vychádzal z podstaty dovolacej argumentácie, pričom usúdil, že nastolená otázka ešte nebola v jeho rozhodovacej praxi riešená, preto prípustnosť dovolania posudzoval podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Ako už bolo zmienené, dovolací súd nie je viazaný dovolaťmi označeným dôvodom prípustnosti dovolania a je oprávnený (a aj povinný) skúmať prípustnosť sám. Výhradu sťažovateľa, že najvyšší súd zrušil rozhodnutia súdov nižšej inštancie na základe právnych otázok, ktoré neboli predmetom dovolania žalovaných, je preto potrebné vyhodnotiť ako nedôvodnú.

20. Rovnako nie je možné prisvedčiť ani námietke sťažovateľa, že dovolacia otázka bola skutkovou otázkou, ktorá nemohla byť predmetom posúdenia podľa § 421 ods. 1 CSP, keďže v zmysle tohto ustanovenia možno prípustnosť dovolania odôvodniť len tým, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení veci. Vyriešenie otázky doby trvania nároku na zaplatenie

zmluvného úroku je nepochybne právnym posúdením. Najvyšší súd rozhodne neprehodnocoval ani nerevidoval skutkový stav ustálený súdmi nižšej inštancie tak, ako to tvrdí sťažovateľ v ústavnej sťažnosti.

21. Po zohľadnení všetkých okolností predmetnej veci tak ústavný súd uzatvára, že napadnuté uznesenie spĺňa atribúty ústavne akceptovateľného rozhodnutia súdu, keďže najvyšší súd ústavne konformným spôsobom vyložil prípustnosť dovolania podľa § 421 CSP, ako aj § 432 ods. 2 CSP, ako aj jeho dôvodnosť. Ústavnú sťažnosť sťažovateľa preto odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, pretože medzi namietaným porušením označených práv sťažovateľa a napadnutým uznesením najvyššieho súdu nebola zistená príčinná súvislosť.

22. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku už neprichádzalo do úvahy rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa obsiahnutých v petite jeho ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. augusta 2024

Libor Duľa
predseda senátu